

Preproste besede

85/86

XVI.

1

99501132

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO OSNOVNE ŠOLE

DR. PAVLA LUNAČKA

ŠENTRUPERT

O B R E F E R E N D U M U
Z A P O D A L J Š A N J E
K R A J E V N E G A S A M O P R I S P E V K A

Šentrupert, v februarju 1986

F R E E B O R T E R E E R D E

GLASLO OZNOVNE SOLE
DR. PAVLA LAHARJA
ŠENTRUPERT

OB P R E E R E M U N U
Z A T O B A L J A N J U
K R A L J E V I N O G A S A M O P R I S T E V K A

Šentrupeč, v februarju 1952

- Šentrupert, v februarju 1986

SPOŠTOVANI KRAJANI,

pred nami je obračun za preteklo obdobje, hkrati pa tudi načrti za naslednje obdobje.

V krajevni skupnosti Šentrupert smo bili med prvimi, ki smo spoznali, da bomo hitreje napredovali le, če si bomo tudi sami prizadevali. Tako smo že 1971. leta uvedli krajevni samoprispevek. Od tedaj do danes se je marsikaj spremenilo. Z zadovoljstvom pa lahko gledamo tudi na rezultate zadnjega krajevnega samoprispevka.

S samoprispevkom, ki smo ga sprejeli 1981. leta, smo načrtovali, da bomo tretjino sredstev namenili za izgradnjo telefonskega omrežja na vsem območju naše krajevnne skupnosti, tretjino za vzdrževanje cest, tretjino pa za društva in vaške odbore. Tako se je v teh letih zbralo preko 20.000.000 dinarjev. Ta sredstva pa smo obogatili s prispevki občanov (za telefon) in širše družbene skupnosti, tako da smo v tem obdobju vložili v naš kraj preko 60.000.000 din. To pa pomeni, da smo na vsak naš dinar, zbran s krajevnim samoprispevkom, dobili še dva dinarja zraven. To pa so prav gotovo lepi rezultati, še posebej, če pomislimo, da živimo z zaostrenih gospodarskih pogojih, ko ne moremo napredovati, kot bi želeli.

Res se nam ni treba sramovati, kar smo skupno ustvarili: iz polne nerazvitosti pri telefonskem omrežju nam je v tem obdobju uspelo povezati s svetom vsako vas v naši krajevni skupnosti - zdaj ima več kot polovico gospodinjstev telefon.

V tem obdobju smo polovico asfaltiranih cest zaščitili s prevleko in še posebej usposobili nekaj hribovskih cest, da smo jih lahko oddali v družbeno upravljanje in vzdrževanje.

Tudi društva so v tem obdobju napredovala, vaški odbori pa so marsikje vložili sredstva tudi za ceste.

Krajevna skupnost ima glavni vir dohodkov samo s krajevnim samoprispevkom; če tega ne bi bilo, tudi krajevna samouprava ne bi imela kaj početi, saj se vsega ne da rešiti le z besedami.

Da bi ohranili to, kar smo z odrekanjem vseh v preteklosti ustvarili, pa da bi tudi v prihodnje vsaj malo napredovali, je nujno, da se odločimo za podaljšanje samoprispevka. Tako

se je odločila skupščina krajevne skupnosti, družbenopolitične organizacije in takšno odločitev so podprli tudi številni krajan na sestankih vaških odborov in na zboru krajanov.

Z načrtovanim samoprispevkom bi v petih letih zbrali približno 75.000.000 dinarjev. Če predvidevamo, da bi zbrana sredstva skušali oplemenititi vsaj še s polovico predvidenih sredstev, je to vsota, o kateri moramo temeljito premisliti, če jo hočemo zavreči.

Načrtujemo, da bi tudi v novem obdobju precejšnjo pozornost posvetili cestam; treba je še na polovico asfaltiranih cest položiti asfaltno prevleko, da preprečimo prehitro uničevanje cest, še nekaj cest pa bi tako usposobili, da bi jih prevzeli v družbeno upravljanje. S tem bi se lahko še bolj posvetili manjšim lokalnim cestam.

Prav tako bodo v tem obdobju namenjena sredstva za vaške odbore. Z iznajdljivostjo in s prizadevnostjo članov vaških odborov so že marsikje odpravili bistvene pomanjkljivosti v posameznih vaseh - nikoli pa ni vse tako dobro, da ne bi mogli še česa izboljšati.

Pokopališče v Šentrupertu ima izredno lepo lego, v preteklosti pa smo premalo skrbeli, da bi bilo kar najlepše urejeno. V tem obdobju želimo, da bi največje pomanjkljivosti odpravili in dokazali, da nam ni vseeno, kakšen je kraj poslednjega počitka.

Sušno obdobje v poletnem času nas je še posebej opozorilo, da v nekaterih predelih naše krajevne skupnosti primanjkuje vode. Zato je nujno, da v novem obdobju poskrbimo za zadosten dotok vode. Morda nam bo pri tem pripomogla tudi občinska raziskava vodnega vira - potok Bistrica.

Postopoma bo treba urejevati tudi kanalizacijo, saj je bilo to delo v preteklosti premalo načrtno.

Dopolniti bo treba še PTT omrežje; čeprav je ogromno družin že dobilo telefonski priključek, je še vedno precej takih, ki bi to še radi uresničili. To pa bo možno samo s povečanjem ATC v Šentrupertu. Tudi v novem obdobju ne bi pozabili na društva, prizadevali pa bi si tudi, da bi se pri naši šoli nadaljevalo pri izgradnji športnega igrišča.

Seveda pa si moramo prizadevati, ca bi kraj tudi drugače napredoval, marsikje so posamezni predeli na cestah premalo pregledni, treba bo večje skrb za prometno varnost, podpirati bo treba prizadevanja, da bi se tudi v našem kraju trgovina bolje razvila. Skratka, načrtov ne manjka, od nas samih pa je odvisno, ali bomo zastavljene cilje tudi uresničili.

V nedeljo, 16. februarja, ko se bomo v vsej krajevni skupnosti na referendumu odločali za podaljšanje samoprispevka, ponovno dokažimo svojo ljubezen do našega kraja in pripravljenost, da bi kar največ storili za ta naš kraj.

Že Zdaj pa hvala za vse, kar ste dobrega storili za napredek naše krajevne skupnosti Šentrupert!

KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT

KRAJEVNA KONFERENCA SZDL ŠENTRUPERT

KRAJEVNA SKUPNOST ŠENTRUPERT

Na podlagi 11. člena Zakona o referendumu in drugih oblikah osebne izjave (Uradni list SRS, št. 23/77) in v zvezi z drugim odstavkom 125. člena Zakona o volitvah in delegiranju v skupščine (Uradni list SRS, št. 24/77, 22/81 in 36/85) je komisija za izvedbo referenduma v krajevni skupnosti Šentrupert dne 23. januarja 1986 sprejela naslednjo

O D L O Č B O

O DOLOČITVI VOLIŠČ ZA IZVEDBO REFERENDUMA

Za izvedbo referenduma o uvedbi krajevnega samoprispevka v krajevni skupnosti Šentrupert, ki bo v nedeljo, 16. februarja 1986, od 7. do 19. ure, se določijo naslednja volišča:

1. v Prelesju pri Antonu Berku za vasi Prelesje in Bistrica;
2. v D. Jesenicah v gasilskem domu za G. in D. Jesenice;
3. v Slovenski vasi v bloku št. 17 za vasi Rakovnik in Slovenska vas;
4. na Straži pri Mihi Breznikarju za vasi Straža in Brinje od hišne številke 10 do 38;
5. na Trsteniku pri Stanetu Tratarju za vas Trstenik;
6. v Zabukovju pri Viktorju Ruglju za vas Zabukovje;
7. na Okrogu pri Silvi Urbič za vasi Zaloka in Okrog brez zaselka Maček;
8. v Škrljevem pri Ivanu Staretu za vasi Ravnik, Škrljevo in zaselek Maček;
9. v Dragi pri Rudiju Medvedu za vas Draga;
10. na Homu pri Jožetu Grmu za vas Hom za hišne številke: 1, 3, 4, 5, 6, 7, 10, 12, 13, 15, 16, 18, 23;
11. v Kamnju pri Janezu Hribarju za vas Kamnje in del vasi Hom - hišne številke: 14, 21, 24, 25, 29, 30, 32, 34;
12. na Hrastnem pri Ivanu Gorencu za vas Hrastno in del vasi Hom - hišne številke: 35, 36, 37, 39, 40, 42, 43, 44, 45;
13. na Vrhu pri Ladu Grozdetu za vas Vrh;
14. v Šentrupertu v domu društva upokoencev za vasi Šentrupert in Brinje od hišne številke 1 do 9.

Komisija za izvedbo referenduma
za podaljšanje samoprispevka

Krajevna skupnost Šentrupert

GLASOVNICA ZA GLASOVANJE

na referendumu 16. februarja 1986 o uvedbi samoprispevka v denarju za obdobje od 1. aprila 1986 od 31. marca 1991 za območje krajevne skupnosti Šentrupert.

GLASUJEM

ZA

PROTI

Glasujete tako, da obkrožite ZA, če se strinjate z uvedbo samoprispevka, oziroma PROTI, če se ne strinjate z uvedbo samoprispevka.

Z N A M I J E B I L P R E D S E D N I K
S K U P Š Č I N E K R A J E V N E S K U P N O S T I

Da bi se tudi mladi seznanili s pripravami za podaljšanje samoprispevka, smo člani novinarskega krožka povabili tovariša Alfonza Tratarja, predsednika skupščine krajevne skupnosti Šentrupert. Tovariš Tratar se je rad odzval našemu vabilu, še posebej, ker je hkrati tudi predsednik sveta šole.

Ko je tovariš Tratar prišel, je najprej obudil spomin na svoje šolanje. 1949. leta je končal šolo v Šentrupertu, ki se je takrat odvijala kar na petih mestih, saj sta bili obe šolski stavbi 1943. leta požgani. Spominjal pa se je tudi, kako so 1947. leta pričeli graditi sedanjo šolo.

Tovariš Tratar nam je najprej razložil, kaj je krajevna skupnost. Vsaka ureditev zahteva namreč sistem, v katerem občani uresničujejo svoje potrebe. Pri nas je to še posebej važno, saj spada krajevna skupnost Šentrupert med največje v občini - zajetih je 20 vasi, imamo pa 618 gospodinjstev.

Krajevna skupnost Šentrupert se je že takoj na začetku z zavzetostjo vključevala v napredek kraja. Bili smo med prvimi, ki smo s krajevnim samoprispevkom pričeli hitreje napredovati. Pobudnik samoprispevka je bil tovariš Peter Zgonc, prejšnji predsednik sveta KS, najbolj uspel pa je bil zadnji referendum za podaljšanje samoprispevka v 1981. letu. Z dosedanjim delom je naša krajevna skupnost dokazala, da so naša prizadevanja pravilna. To potrjuje tudi Zvezno priznanje SZDL Jugoslavije za razvoj samoupravljanja v krajevni skupnosti, ki smo ga dobili v decembru 1984. Tovariš predsednik nas je seznanil tudi s člankom, ki je bil tedaj objavljen v Delu. Ker nam lepo prikaže razvoj, članek v celoti objavljamo:

DELO, 22. decembra 1984

Anketa DELA: S čim so si krajanji zaslužili priznanje na konferenci SZDL - diplome samoupravljanja - v akciji program krajevnih skupnosti 1981 - 1985

KS ŠENTRUPERT, občina Trebnje: Krajevna skupnost ima 2.180 prebivalcev, ki živijo v dvajsetih zaselkih. Večina se jih ukvarja s kmetijstvom, okrog 80 je zaposlenih v edinem proizvodnem obratu v Šentrupertu - Milan Majcen ljubljanskega Agrokombinata. Kakaj sto pa se jih vozi na delo na Mirno, Mokronog in Trebnje. Pred leti so tu imeli tudi opekarno Prelesje, ki pa je zaradi nerentabilnosti prenehala obratovati.

ŠENTRUPERT: LJUDJE SO PRIPRAVLJENI PRIJETI ZA DELO

Krajanji smo že zelo zgodaj spoznali, da je mogoče narediti le, če združujemo delo in sredstva, je povedal Alfonz Tratar, predsednik skupščine KS. Prvi referendum za samoprispevek smo imeli že leta 1971, asfaltirali smo glavno cesto in še nekaj manjših odsekov. Največjo pripravljenost je pokazal četrti referendum leta 1981, čeprav so bile razmere že težavnejše. Zbrani denar je šel za napeljavo telefonskega omrežja v vse vasi v KS, za nadaljevanje asfaltiranja, tretjino samoprispevka pa smo namenili za delo vaških odborov. Tako smo imeli kar tri velike akcije: napeljavo telefonskega omrežja, ureditev pošte in ATC Šentrupert. Predračunska vrednost je bila okrog 13 milijonov. Za asfaltiranje je bilo namenjeno okrog 10 milijonov din. Ker so imeli v nekaterih krajevnih skupnostih težave pri preskrbi z vodo, smo se, v glavnem s prostovoljnim delom, lotili širitve vodovoda.

Priznanje smo torej prejeli za izredno razgibano in dejavno dejavnost v naši krajevni skupnosti, ki se odraža skozi razvijeno krajevno samoupravo. V zadnjih letih smo s pomočjo krajevnih skupnosti in družbenopolitičnih organizacij uspeli rešiti najbolj pereča komunalna vprašanja, kar je vtilo ljudem veliko volje, da so tudi danes, ko so precej težki časi, pripravljeni prijeti za vsako delo, ki ga v glavnem financiramo s samoprispevkom.

Kulturna dejavnost ni posebno razvita, vendar je središče kulturnega dogajanja osnovna šola dr. Pavla Lunačka, ki je vedno na voljo vsem krajevnim dejavnikom. V šoli je tudi otroški vrtec, ki lahko sprejme vse malčke iz središča krajevnih skupnosti.

Anketo pripravil Slavko Pokl

Svet krajevnne skupnosti Šentrupert se je tudi zdaj odločil za podaljšanje samoprispevka; zanj bi zbirali sredstva tako kot doslej, za vzdrževanje cest pa bi pritegnili tudi številne lastnike vikendov, ki niso iz naše krajevnne skupnosti.

V naslednjem obdobju bi bilo največ sredstev namenjeno za vzdrževanje cest, saj jih je v naši krajevni skupnosti zelo veliko. Tudi v tem obdobju bi skoraj tretjino sredstev imeli vaški odbori, ki bi poskrbeli, da bi napredovala vsaka vas. V tem obdobju bi bolj kot doslej poskrbeli za urejenost pokopališča. Ne bi smeli pozabiti na vodovod, saj je v nekaterih vaseh preskrba z vodo zelo pičla. Tudi kanalizacijo bo treba urediti. Čeprav je krajevna skupnost v tem obdobju dobila okoli 380 telefonov, bo tudi v prihodnje treba skrbeti za razširitev ATC Šentrupert, saj je še precej takih, ki bi radi imeli telefon. Tudi v tem obdobju bo del sredstev namenjen za društva, nas pa je še posebej razveselilo, ker načrtovalci novega samoprispevka niso pozabili na naše športno igrišče.

Tovariš predsednik je poudaril, da je osnova za vsako delo tudi v krajevni skupnosti solidarnost; povedal je, da se je ta v preteklem obdobju pri nas res lepo pokazala: vsi so enako prispevali za telefon, ne glede na to, koliko so oddaljeni od ATC.

S svojim delom pa lahko tudi mladi pripomoremo, da bi bil ta samoprispevek uspešen; razložili bomo staršem, naj načrte podprejo, saj bo tako tudi za nas bolje.

Za konec pa je tovariš predsednik ponovno obudil spomin na šolo - na radosten dogodek, ko so 1947. leta dobili žogo. Eno samo žogo, ki jih je zelo razveselila. Mi pa se sprašujemo: le kaj bi lahko danes storili, če bi imeli eno samo žogo?! Mar ni to tudi potrdilo, da se je v vseh teh letih marsikaj izboljšalo?! In če bodo starejši razumeli potrebe kraja, se ni bati, da ne bi napredovali tudi v prihodnje.

Uredniški odbor glasila

Preproste besede

- 9 -

R A Z G O V O R S P R Ě D S E D N I K O M
O D B O R A Z A N A P E L J A V O
T E L E F O N S K E G A O M R E Ž J A

Pogovarjal sem se z inženirjem Francijem Bartoljem, podpredsednikom sveta KS, ki je imel v zadnjem obdobju izredno odgovorno nalogo; bil je predsednik odbora za napeljavo telefonskega omrežja v naši krajevni skupnosti.

"Leta 1981 je referendum za podaljšanje samoprispevka uspel in takrat je bilo sklenjeno, da bo tretjino zbranih sredstev namenjeno za izgradnjo telefonskega omrežja. Ko smo začeli to veliko akcijo, nismo pričakovali, da bo toliko težav, kot se je kasneje pokazalo.

Pri napeljavi telefonov smo bili ob uvedbi samoprispevka popolnoma nerazviti, saj ni bilo v naši krajevni skupnosti niti toliko telefonov, kot je prstov na eni roki.

Sprva za napeljavo ni bilo ravno največjega zanimanja. Le počasi se je prijavilo 50 naročnikov. To pa je bilo že tudi dovolj, da smo se začeli pogovarjati s PTT Novo mesto, da je akcija stekla. Težav res ni manjkalo. Ko se je nabralo nekaj denarja od samoprispevka, smo nabavili del kablov; vsaka nabava kablov pa je bila izredno težavna, saj se ga je izredno težko dobilo, poleg tega pa so prav v tem obdobju cene kablu skokovito rasle.

Tudi ljudi, ki bi bili pripravljeni delati v tej veliki akciji, je bilo bolj malo. Ko pa je akcija stekla, se je število naročnikov naglo večalo in tako je bilo sklenjeno, da bo PTT Novo mesto postavilo ATC s 160 priključki; kraji, ki so bližje Mirni ali Mokronogu, pa naj bi bili priključeni na ATC na Mirni ali v Mokronogu. Tedaj je bilo dogovorjeno, da bodo najprej priključili v Šentrupertu, kmalu za tem pa tudi na Mirni oziroma v Mokronogu.

Ko pa so bili položeni prvi metri kabla in postavljeni prvi drogovi, so prošnje za telefonski priključek kar deževale. Centrala v Šentrupertu je bila sposobna sprejeti samo še 40 dodatnih številok in tudi te so bile hitro zasedene.

Prvi telefoni so bili v naši krajevni skupnosti priključeni ob otvoritvi ATC in nove pošte 26. novembra 1982. Tedaj prav gotovo ni nihče niti pomislil, da se bo uresničitev akcije zavlekla toliko let.

Ko se je namreč razbohotila akcija v naši krajevni skupnosti, so s podobno akcijo šli tudi v KS Mirna in Mokronog. Kaj hitro pa se je izkazalo, da bo 40 telefonskih priključkov, kolikor je bilo za nas rezerviranih na Mirni, odločno premalo, saj je bilo interesentov vsak dan več in smo tako kupili še dodatnih sto številčk. Ker smo prevezali priključke na Rakovniku, delno Prelesju in na Bistrici na ATC na Mirni, smo s tem sprostili nekaj številčk v šentruperski ATC, da smo lahko vsaj delno ugodili številnim prošnjam za nove telefonske priključke.

Tako je bila akcija s priključitvijo na ATC Mirna končana šele proti koncu 1985. leta, upamo pa, da bodo tudi vse Jesenice kmalu priključene na ATC Mokronog.

Tako bomo ob koncu akcije imeli v naši krajevni skupnosti okrog 380 telefonskih priključkov. Žal pa bo nekaterim novim naročnikom mogoče ugoditi šele čez nekaj let.

Ob začetku napeljave telefonskega omrežja nihče ni pričakoval, da se bo akcija tako razširila. Če bi takoj imeli toliko naročnikov, kot jih je sedaj, bi si prav gotovo prizadevali za večjo ATC v Šentrupertu. A po toči zvoniti je vedno prepozno.

S to akcijo smo presenetili tudi samo PTT Novo mesto. Njihova analiza je namreč načrtovala na primer na Rakovniku 8 priključkov do leta 2000 - danes pa jih je že 29. Tako smo se s pripravljeno vseh občanov povzpeli iz popolne nerazvitosti telefonskega omrežja v takšen napredek, kakršen bo povsod uresničen še precej po letu 2000", je končal inž. Bartolj.

Franci Zupančič, 8. razred

ZAKAJ BI TELEFON TEŽKO POGREŠAL

Čeprav telefon ni nujno potreben za življenje, bi bili zdaj, ko ga imamo že nekaj let, zelo težko brez njega.

V naši krajevni skupnosti so začeli napeljevati telefon, ko smo mi ravno gradili novo hišo. Čeprav je bilo treba zbrati precejšnjo vsoto, smo se odločili zanj in lahko rečem, da smo pametno ravnali. Zdaj lahko marsikaj uredim kar po telefonu in si na ta način prihranim prenekatero pot. Nekajkrat pa sem že pomagal tudi drugim. Samo lani sem dvakrat posredoval pri požaru v sosednji krajevni skupnosti. Znano jim je, da sem večinoma doma, zato so me po telefonu prosili, naj jim na pomoč pošljem naše gasilce. Nedavno sta žled in sneg povsem odrezala od sveta višje ležeči kraj. Po radiomaterskih valovih sem dva dni vzdrževal zvezo z njimi ter njihove potrebe posredoval po telefonu.

Našteta primera kažeta, kako pomembno komunikacijsko sredstvo je telefon, zato si življenja brez telefona ne morem več predstavljati.

Vinko Ahlin, Šentrupert

Telefon bi pogrešali zato, ker je večkrat treba klicati živinozdravnika ali vprašati za kaj drugega, kar rabimo na kmetiji.

Cugljevi, Vrh

Ni denarja, da bi dala telefon od hiše. Povezuje me s svetom; z mojo družino in s prijatelji. Če se počutim osamljeno, jih pokličem. Odkar je telefon pri hiši, potrošim manj bencina in porabim manj časa. Čeprav pravijo, da imajo upokojenici veliko časa, je le prav, če tudi z njim varčujemo. Pri tem nam pomaga telefon, ki je zame največji prijatelj pri hiši.

Tončka Djukić, upokojenka, Sela

Po telefonu dobim razne nasvete v kmetijski zadrugi ali pri pospeševalni službi. Lahko se pozanimam za razne rezervne dele, za kmetijske stroje ali za servise. Najbolj nujno je potreben zaradi živine, da lahko pokličemo veterinarsko službo. Velikokrat me po telefonu obvestijo tudi o kakšnem sestanku. Če se seje ne morem udeležiti, po telefonu vprašam, kakšne sklepe so sprejeli. Člani strojne skupnosti se po telefonu

lahko dogovorimo, kako bomo drug drugemu pomagali. Tako prihranimo tudi kmetje veliko časa.

Alfonz Jaki, kmet kooperant, Brinje

Sem kmet in redim več živine, zato je potrebno, da večkrat kličem veterinarje. Pri tem mi zelo pogrešal telefon. Še bolj pa bi pogrešal telefon pri vzdrževanju strojev. Ker je treba stalno skrbeti za rezervne dele, ki pa jih včasih ne dobiš v celi Sloveniji, je zelo pomemben telefon, saj raje prej telefoniram, da ne grem zastonj v trgovino.

Pavel Kurent, Škrljevo

Ko ni bilo telefona, je bilo za nas v hribovski vasi veliko težje. Zdravnika ali živinozdravnika smo hodili klicat na pošto v Šentrupert. Ko so začeli napeljevati telefon, je bilo veliko dela s kopanjem jarkov in postavljanjem drogov. Vsi vaščani smo delali in prispevali denar za telefon. Zdaj, ko ga imamo, ga ne damo za noben denar.

Gvido Mejaš, Zaloka

Meni je pri telefonu najbolj všeč to, da me razbremeni nepotrebnih potov. Kadar rabim pomoč ali kakšne nasvete, lahko zavrtim številko in pokličem prijatelje in se z njimi dogovorim, kdaj bi se lahko podrobno pomenili o neki stvari. Tako mi ni treba voziti avtomobila, prihranim pri gorivu in vsi vemo, kam in kdaj je treba priti. Tako je tudi pri hrani. Če nas gostje pokličejo in se dogovorimo, za koliko oseb in koliko ter kakšne hrane naj bi naredili do določenega dneva, je vse urejeno. Jaz lahko še pravi čas nabavim vse potrebno, gostje pa so tudi zadovoljni, saj jim ni treba delati dolge poti in se vse dogovorimo po telefonu.

Včasih pa s telefonom tudi ni vse v redu. Linije so preobremenjene in zato ne dobim zveze. Je pač tako. Tudi s tem se je treba sprijazniti.

Ivka Pevec, gostilničarka, Rakovnik

Telefon bi pogrešala, ker sem se nanj že navadila. Čutim se varno, ker vem, če bi zbolela, da bi lahko poklicala zdravnika. Živim sama. Hčerki živita drugje in mi veliko pomeni, da se lahko kdaj pogovarjam z njima. Če mi je dolgčas, pa pokličem

koga po telefonu. Morda tudi tistega razveselim. Mislim, da topla beseda vsakemu veliko pomeni; telefon pa skrajša razdalje med ljudmi.

Roza Puntar, upokojena učiteljica,
Slovenska vas

Telefon mi pomeni zelo veliko in mislim, da je zelo koristen. Po telefonu lahko pokličem otroke, ki so vsi odšli od doma, ter se tako večkrat z njimi pogovarjam.

Če kakšna žival zboli, pokličem po telefonu tudi živinozdravnika. Pa tudi zdravnika je treba kdaj poklicati, saj sva obe z moževo sesuro že starejši in včasih katera zboli.

Tudi sosedovim ustrezeva, če prosijo, da morajo kam telefonirati. Z eno besedo: veseli sva, da imava telefon, saj skrajša prenekatero pot.

Rezi Slapšak, Šentrupert

Če imam nujen opravke izven svojega kraja in imam malo časa, lahko pokličem po telefonu in je sporočilo ali naročilo takoj opravljeno.

Zato bi pogrešal telefon.

Jože Urana, Draga

Telefona ne bi oddal za noben denar. To je stik s človekom, ki ga iščeš. Potreben je ob nujnem obvestilu. Ob bolezni hitro pokličemo zdravnika, živinozdravnika - prijatelja, poslovnega sodelavca - telefon je nujna potreba, ne luksuz. V Jugoslaviji smo žal na repu evropske lestvice, za nami je le še Albanija - sama krajevna skupnost pa bo ob koncu izgradnje že krepko nad republiškim poprečjem in se bomo že vključevali v evropski vrh. Razvitemu svetu se približujemo tudi po cestah - vse pa je možno doseči le z uspešnim referendumom za podaljšanje samoprispevka. Drugače ne bomo hranili tega, kar smo ustvarili.

Alfonz Tratar, predsednik
skupščine KS, Rakovnik

TELEFON NAS POVEZUJE S SVETOM

Prvi telefoni so v naši vasi zazvonili že pred dvema letoma. Ker se takrat pri nas še nismo odločili za telefon, ga nismo dobili. Pred približno štirimi meseci pa je bilo zopet precej govora o telefonu. V naši vasi so sklicali poseben sestanek, ki se ga je udeležil tudi naš očka. Ko se je vrnil s sestanka, je povedal, da bo telefonska linija šla mimo nas. Vsi smo bili takoj za to, da bi tudi pri nas imeli telefon. Nazadnje je pristal še očka. No, čez dva dni se je delo že pričelo. Nekega toplega jutra so se pri nas oglasili tovariši Govednik, Zavrl in Kuselj. Rekli so, da so si prišli ogledat teren. Ko so si ogledali in približno zaznamovali linijo, smo pričeli kopati. Ker imamo bolj skalnato področje, smo morali postaviti šest drogov, tovariš Kuselj pa nam je s strojem skopal približno sto metrov jarka. Nato je sledilo polaganje kabla. Seveda sem tudi jaz pridno pomagal. Delo je bilo končano v enem tednu. Potem je očka kupil še aparat in delo je bilo zaenkrat končano. Potem pa je bil za dva meseca mir. Pred dnevom republike pa so prišli mojstri in aparat priključili. Seveda smo ga takoj preizkusili. Najprej sem poklical sestro v službo in sem ugotovil, da telefon dela. Če je telefon pri hiši, se prihrani veliko denarja in marsikomu preganja dolgčas. To pravi zlasti naša babica, ki ima poročene hčerke daleč od doma in ne morejo priti pogosto domov, zato se tudi po telefonu večkrat pogovori z njimi. Res smo morali vložiti nekaj truda in dela za telefon, pa če bi ga sedaj prišli odklopit, bi se mi zdelo, kot da sem odrezan od sveta. Pri nas smo zares srečni, da ga imamo.

Janez Hribar, 6. razred

TUDI MENI TELEFON KORISTI

Po telefonu se lahko pogovarjam s prijateljico, ker si imava veliko povedati.

Mateja Bizjak, 5. razred

Po telefonu pokličem sošolce ali prijatelje, če se bodo šli igrat.

Janja Gorenc, 5. razred

Po telefonu lahko pokličem katero od sošolk. Najraje pokličem Melito, ki je tudi moja sestrična, če pozabim, kaj je za nalogo.

Tadeja Kisovec, 6. razred

Če pozabim, kaj je za domačo nalogo, mi ni treba iti peš do kakšne sošolke, ampak jo za nalogo vprašam kar po telefonu. Jezi me pa to, da se zvonjenja telefona vedno ustrašim.

Maja Ogrinc, 4. razred

S sošolko se večkrat kaj pomeniva po telefonu. Včasih je ata hud, če dolgovezim.

Bari Rugelj, 8. razred

Ko ni bilo telefona, sem morala hoditi k sošolcem ali sošolkam, zdaj jih pa kar po telefonu vprašam kaj o nalogi ali učenju.

Andreja Ruperčič, 5. razred

Meni telefon veliko pomeni. Takrat, ko ga še nismo imeli, sva morali s staro mamo samo pisati mami in očku, ki delata v Nemčiji, zdaj pa se z njima pogovarjava po telefonu.

Biserka Škarja, 3. razred

Če ne razumem naloge ali pozabim kakšen zvezek v šoli, pokličem sošolko in ta mi pove, če zna, včasih pa tudi noče ali ne more, ker tudi ona ne zna.

Alenka Tratar, 6. razred

Po telefonu se s sošolkami pogovarjam o nalogi. Včasih pa moram poklicati tudi svojo prijateljico, da se domeniva, kdaj bo lahko ona prišla k meni in kdaj bom šla jaz k njej.

Mateja Uršič, 5. razred

Tudi meni telefon koristi. Če sem bolan, lahko sošolca vprašam po telefonu, katero snov so tisti dan jemali v šoli.

Franci Zupančič, 8. razred

Telefon mi koristi, ker lahko pokličem prijateljico in ji kaj sporočim ali pa jo vprašam, če ne znam naloge.

Melita Zupančič, 6. razred

Nekoč sem za rojstni dan dobila telefon - igračo. Rada sem se igrala z njim. Med igranjem sem delala cin, cin, cin, kot da telefon zvoní. Zdaj se ne igram več s tem telefonom. Ko smo se preselili v novo hišo, smo dobili tudi telefon, tako kot tudi mnogi drugi krajaní. Zdaj rada pokličem prijateljico Matejo iz sosednjega naselja. Pogovarjava se o dogodkih v šoli, o domačih nalogah in še o čem. Tudi Mateja včasih pokliče mene. Ne pogovarjava se veliko, ker se ji vedno mudi. Mladve bi že še govorili, a nama starši ne dovolijo. Pravijo, da so pogovori dragi. Tako moram večkrat kar peš k Mateji, kadar bi se rada z njo pogovarjala dalj časa. Le kadar dežuje ali pa je kaj nujnega, lahko uporabim telefon.

Vesela sem, da imajo na domovih mojih prijateljic telefon in se lahko pogovarjam z njimi.

Maja Ogrinc, 4. razred

V hiši imamo telefon. Kadar pozvoní, sem jaz navadno prva, ki dvignem slušalko. Če kličeta mamica ali očka iz Nemčije, se pogovarjamo o vsem, kar je pri nas novega. Včasih me kliče kakšna sošolka: Mateja, Lidija, Danica ali pa jaz pokličem njih, da se pogovorimo kaj važnega o šoli. Včasih se kličemo tudi za zabavo. Po telefonu se zelo rada pogovarjam.

Če pa telefonski klic ni zame, oddam slušalko stari mami. Telefon je res velika pridobitev. Stara mama pravi, da je veliko bolj brez skrbi, odkar ga imamo.

Biserka Škarja, 3. razred

S prijateljico, ki sem jo spoznala na srečanju pionirjev dopisnikov v Slovenskih Konjicah, si dopisujeva, včasih si pa tudi telefonirava. Ker pri njih doma nimajo telefona, ampak pri sosedu, jo moram počakati, da pride k telefonu, potem si pa na hitro poveva vse novice iz šole, kraja in iz domače hiše. Kmalu potem pa moram prijateljici reči nasvidenje do prihodnjíč, ker je telefon drag in se bojím, da bi se moji domači jezili.

Alenka Tratar, 6. razred

Že zopet se mi je zažaknilo pri matematični nalogi. Pa poskusimo še enkrat. Pa vendar ne dobim prave rešitve. Kaj, ko bi poklicala sošolko Tadejo, mogoče je pa ona znala narediti to presneto nalogo.

Jaz: Zdravo, Tadeja!

Ona: Zdravo!

Jaz: Ali si ti znala matematično nalogo? Meni ne pride pravo število.

Ona: Meni pa je po nekaj poskusih uspelo.

Jaz: Kako pa si izračunala?

Ona: Preprosto. (Pove mi rešitev).

Jaz: Hvala, ker si mi povedala.

Ona: Melita, bi mi ti povedala odgovor na tretje vprašanje pri zgodovini?

Jaz: Seveda. (Povem ji odgovor).

Ona: Hvala. Adijo!

Jaz: Adijo!

Takole ali pa malo podobno tečejo večkrat telefonski pogovori na liniji Rakovnik - Šentrupert ali pa obratno, saj tudi Tadeja mene kdaj pokliče zaradi šolskih težav. Pa še kaj drugega se pogovoriva. Le kaj bi bilo, če ne bi bilo telefona!

Melita Zupančič, 6. razred

LETOŠNJI UČENCI OSMEGA RAZREDA SMO ŠE HODILI V ŠOLO, PREDEN JE BILA PRENOVLJENA

Ko sem hodil v prvi razred, sem hodil še v staro šolo. Ko pa sem začel hoditi v drugi razred, sem vstopil v novo, prenovljeno šolo. Najbolj sem bil vesel telovadnice.

Tomaž Bevc

Ko sem hodil v prvi razred, so se v Šentrupertu odločili, da bodo prenovili šolo. Takrat so šolo znotraj precej podrli in zgradili zgradbo, v katero zahajamo danes. Nam je največ pomenila telovadnica.

Jože Bohte

Stara šola je bila prenovljena v lepo stavbo. Dogradili so tudi novo telovadnico, ki smo jo zelo rabili, saj smo prej imeli telesno vzgojo kar v razredu. Prizidan je bil tudi otroški vrtec. Tako je Šentrupert dobil svoj vrtec. Našim staršem pomeni zelo veliko, saj hodijo v službo in nimajo varstva za svoje otroke.

Bogdan Brcar

Ko sem prvič prišel pred novo šolo, je bila čisto drugačna. Iz stare telovadnice, ki je bila v sedanjem prvem razredu, je nastala nova učilnica. Tobili smo tudi novo knjižnico.

Rupert Gole

Takrat je bilo na naši šoli vse novo. Tudi razredi so bili prebeljeni.

Marko Peterlin

Ne spominjam se, kakšne so bile prve ure v novi šoli. Vem le to, da smo poleg obnovljene šole dobili tudi telovadnico in vrtec.

Nataša Pevec

Kar obstal sem, ko sem prvič stopil v novo telovadnico, saj se mi je zdela ogromna. V resnici ni bila tako velika, samo jaz sem bil majhen. Bil pa sem zelo srečen in ponosen, da ima tudi naša šola telovadnico.

Jožek Radovan

Naša šola je bila prenovljena med počitnicami, ko sem jaz končal prvi razred. Spomnim se, da smo imeli takrat kar tri mesece počitnice. Preden se je začel pouk, smo imeli proslavo in otvoritev nove šole. V novi šoli se skoraj nisem znašel, tako je bila preurejena. Vem, da smo bili takrat vsi ponosni na našo šolo.

Lojze Ribič

Kakšna je bila že stara šola? Pisarna in zbornica sta bili tu, kjer je sedaj naš razred. V stari šoli ni bilo ne knjižnice ne kabinetov. Sedaj vse to imamo - več prostora, več možnosti in boljše pogoje za učenje. Veselimo pa se igrišča, ki bo zgrajeno s pomočjo samoprispevka.

Milena Stare

S pomočjo samoprispevka je bila zgrajena nova telovadnica. Takrat pa niso pozabili tudi na najmlajše; zgrajen je bil vrtec. Šoli pa še danes manjka športno igrišče, ki ga tudi jaz pogrešam. Če se bodo naši starši spet odločili za samoprispevek, bodo lahko dokončali igrišče. Tako se bo lahko tudi v Šentrupertu kdaj odvijalo kakšno občinsko športno tekmovanje.

Mojca Uršič

V staro šolo so vodile betonske stopnice. Po tistih stopnicah so moji sošolci stopali dve leti. Z Lojzetom pa sva hodila v malo šolo dve leti, zato se teh stopnic še bolj spominjava.

Franci Zupančič

Ko so bile knjige zaprte v omari, si jih nismo mogli prosto izbirati. Sedaj imamo lepo urejeno knjižnico, v katero radi zahajamo, saj lahko knjige po mili volji izbiramo.

Bogdan Brcar

Spomnim se, da smo imeli na hodniku omare, v katerih so bile knjige. Prvošolci smo se radi lovili po tem hodniku. Med igro pa me je Bojan porinil in trčil sem ob rob omare. Prebil sem si čelo. Ko sem se vrnil v prenovljeno šolo, ni bilo na hodniku nič več omar. Le spomin je ostal. Knjige pa sem si začel sposojati v knjižnici.

Stane Strajnar

V naši stari šoli nismo imeli knjižnice. Knjige so bile zaprte v omarah na hodniku. Tako smo si bolj malo sposojali knjige. Zdaj pa imamo posebno sobo, v kateri si prosto izbiramo knjige. Knjižnica je bogato založena.

Erna Zgonc

S P O M I N I N A V R T E C

S SESTRICO TINO SEM HODIL V VRTEC TRI LETA. V VRTCU SMO SE IGRALI, HODILI NA SPREHODE IN SE VOZILI S KOLESOM. POZIMI SMO SE TUDI SANKALI. ZA NOVO LETO NAS JE OBISKAL DEDEK MRAZ. PRI-NESEL NAM JE DARILA. BILI SMO VESELI. V VRTEC SEM RAD HODIL.

TONI BARTOLJ, 1. razred

OTROCI SMO RADI HODILI V VRTEC. RADI SMO IMELI TOVARIŠICO. V VRTCU SMO SE UČILI PESMICE IN IGRICE. KADAR JE BILO SONČNO, SMO ŠLI NA SPREHOD.

JANJA BRČAR, 1. razred

KO SEM BIL STAR TRI LETA, SEM ŠEL V VRTEC. V ZAČETKU SEM VEČ-KRAT JOKAL. NEKAJ ČASA JE Z MANO HODIL BRATEC RUDI. SKUPAJ SVA SE IGRALA. IGRAČ SMO IMELI DOVOLJ. KO JE ŠEL BRATEC V ŠOLO, SEM DOBIL DRUGE OTROKE ZA IGRO. IMELI SMO SE LEPO. MOJ NAJBOLJ-ŠI PRIJATELJ JE BIL BOŠTJAN, PRIJATELJICA PA NATALIJA. TOVARI-ŠICI NADA IN MIRA STA BILI ZELO DOBRI. LEPO SMO SE RAZUMELI. V VRTCU NAS JE BILO SKORAJ DVAJSET. NIKOLI NAM NI BILO DOLGČAS.

DAMJAN MEDVED, 1. razred

V VRTCU SEM SE IGRAL. MENI SO BILE VŠEČ BIMO KOCKE. NAJRAJE SEM IMEL UHANOVEGA UROŠA. KOMAJ SEM ČAKAL, DA SMO IMELI ZA KOSILO MAKARONE.

BOŠTJAN PRIJATELJ, 1. raz.

V VRTCU JE BILO ZELO LEPO. ZELO SO MI BILE VŠEČ IGRAČE. HODILI SMO TUDI NA SPREHODE.

NATALIJA TRATAR, 1. raz.

V VRTCU JE BILO ZELO LEPO. ZAME JE BIL NAJLEPŠI VLAK. POZIMI SMO SE TUDI SANKALI IN SMUČALI. RAD SEM RISAL SLONE. V MIVKI SEM GRADIL CESTE.

IVO UHAN, 1. razred

Ko še nisem hodil v šolo, sem hodil v vrtec. Vsako jutro sem moral zgodaj vstati, da sem šel z bratom Lojzetom in s sestro Brigito, ko sta šla v šolo. Jaz sem šel v vrtec. Tam sem bil toliko časa, dokler sta bila brat in sestra v šoli, potem smo šli skupaj domov. V vrtcu smo se igrali, risali, peli, hodili na sprehod, delali igrače in se lovili okoli vrtca. Imeli smo se radi. Rad se spominjam tovarišic Nade in Milre, saj sem obe imel rad. Tudi vse otroke v vrtcu sem imel rad.

Franci Kašič, 2. razred

Ko sem bila majhna, sem tudi jaz hodila v vrtec. Hodila sem tri leta. Tam sem se naučila veliko lepih stvari. Vsak dan sem se naučila kaj novega. Zjutraj smo imeli prosto igranje. Ko pa smo se vsi zbrali, smo imeli zajtrk. Vsak dan smo imeli novega reditelja. Reditelj je pripravil mize, ko pa smo pozajtrkovali, je moral mize pospraviti. Po zajtrku nam je tovarišica razdelila liste, da smo risali ali pa nam je dala knjige. Včasih smo se igrali tudi z različnimi igračkami. Najraje sem se igrala v kotičku, kjer smo imeli punčke in skodelice. Ko smo se naigrali, smo šli h kosilu. Po kosilu smo odšli spat na svoj ležalnik. Vsak je imel na svojem ležalniku svoj znak. Jaz sem imela sanke. Ko smo vstali, smo imeli še malico. Ko pa so starši prišli po nas, smo odšli domov.

V vrtcu je bilo zelo lepo, zato se ga rada spominjam.

Tamara Kisovec, 2. razred

Tudi naša krajevna skupnost ima svoj vrtec. V vrtec sem hodila, ko sem bila stara pet let. Bilo je lepo. Naučili smo se veliko pesmic. Največ pa smo se igrali in telovadili. Sedaj hodim v šolo. Še vedno pa rada skočim v vrtec, ker imam tam sestrico, ki tudi rada hodi v vrtec.

Simona Lužar, 2. razred

Ko sem prvič prišla v vrtec, sem se takoj spoznala s prijatelji. Učili smo se veliko pesmic. Imeli smo tudi kosilo. Radi smo se igrali. Imeli smo se lepo.

Darja Odlazek, 2. razred

Niti dve leti nisem imela, ko sem šla prvič v vrtec. Tedaj še ni bilo vrtca v našem kraju, zato me je mami vozila v Mokronog. Spominjam se samo, da sta nas imeli tovarišici Tončka in Dani. Potem so zgradili vrtec tudi v Šentrupertu. Ker sem tedaj dobila sestrico, sem bila skoraj eno leto doma. Ko je mami začela hoditi v službo, sem šla zopet v vrtec. Rada sem hodila v vrtec, zato nisem razumela otrok, ki so vsako jutro jokali. Po zajtrku smo se igrali, risali, se učili igrice in pesmi. Kadar je bilo lepo vreme, smo šli na sprehod. Po kosilu smo šli počivat. Tovarišici Nada ni Mira sta nas veliko naučili.

Dnevi v vrtcu so hitro minevali. Ko sem začela hoditi v malo šolo, sem zelo nerada prepustila mesto v vrtcu mlajšim.

Mateja Ahlin, 3. razred

Ko sem bila v vrtcu, sem se najraje igrala s punčko in s kockami. Takrat je bilo v vrtcu veliko otrok. Velikokrat smo pekli piškote. Vsako jutro smo zapeli eno ali dve pesmici. V jeseni nam je tovarišica rekla, naj prinesemo jesensko listje in vodene barvice. Potem smo s čopičem namazali listek in ga pritisknili na list papirja. Naredili smo lepo sliko. Igrali smo se tudi v mivki. Poleti smo se vozili s kolesom in se žogali z raznimi žogami. V vrtec sem hodila rada. Še danes se z veseljem spominjam tistih lepih dni.

Nevenka Ramovš, 3. razred

O B I S K V N A Š E M V R T C U

Tri članice novinarskega krožka smo obiskale naš vrtec, ki je bil zgrajen z denarjem iz samoprispevka. Šle smo na obisk z namenom, da malčke povprašamo po njihovem počutju in delu v vrtcu. Ko smo vstopile, so otroci z vzgojiteljico delali piškote. Z dovoljenjem vzgojiteljice smo vsakega vrtničkarja posebej povabile za mizo in mu zastavile tri vprašanja. Na vprašanje, kako se počutijo, so skoraj vsi odgovorili: LEPO, LUŠTNO JE in da se nasploh DOBRO počutijo.

Potem smo jih še vprašale, kaj v vrtcu delajo in kdaj je najlepše.

Takole so odgovorili:

Rišemo, se igramo, v mivki se igramo.

Zmerom.

Katja Podlogar

Piškote delamo, kostanj pečemo, igramo se z blazino, zjutraj z račko in konjičkom skačemo, s punčkami se igramo.

Najlepše je, ko se igramo s punčkami v kotičku.

Mateja Gorenc

V mivki se igramo, zunaj se lovimo, žogamo se.

Kadar se igramo s kockami.

Tomaž Povše

Igramo se, plešemo, igramo se v mivki, rišemo.

Takrat, ko gledamo divji film.

Alenka Lokar

Igramo se s punčkami, plešemo, pojemo, igramo se v mivki, vozimo se s kolesom.

Takrat, ko gremo na sprehod.

Nevenka Prijatelj

Igramo se z igračkami, pišemo in rišemo, pospravljamo v kotičkih, pojemo, lovimo se.

Takrat, ko spimo.

Martina Rugelj

Igramo se z igračkami, pojemo, lovimo se, pečemo piškote.

Ko se igramo v mivki.

Denis Bohte

Igramo se z žogo, vozimo se s kolesom.

Zmerom je lepo.

Sergeja Bohte

Igramo se z igračami in kockami, rišemo, v koticu se igramo.
Takrat, ko je dedek Mraz.

Janez Lovše

Igramo se z igračami, igramo se v koticu, pojemo.
Najlepše je, kadar spimo ali ko pečemo piškote.

Jasmina Gorenc

Igramo se s kockami, pojemo Potoček, postoj in poglej, gremo
na sprehod, spimo.

Najlepše je vsak dan.

Karmen Lužar

Ko so popoldne prihajali starši v vrtec po otroke, smo jih
yprašale:

KAJ VAM POMENI VRTEC V ŠENTRUPERTU?

Rozi Podlogar:

Rešitev problema za varstvo otroka. Veliko mi pomeni. Zadovolj-
na sem z osebjem v vrtcu in z varstvom svojega otroka.

Jelka Gorenc:

Pomeni mi to, da je Jasmina brez skrbi v varstvu, ko grem jaz
v službo.

Ani Prijatelj:

Veliko mi pomeni, le drago ga je treba plačati.

Toni Gorenc:

Varstvo za otroka.

Alojzija Slak:

Veliko mi pomeni, ker imam kam dati vnuka in sem brez skrbi.

Tone Rugelj:

Med drugim mi pomeni olajšanje, da ni treba vseskozi paziti
na otroka in da se tako lahko posvetim delu na kmetiji, medtem
ko je žena v službi. Otroku tudi veliko koristi, da se navadi
delati v družbi, skupini, med otroki.

Anketi so pripravile Bari Rugelj, Mateja Ahlin in Nevenka
Ramovš.

Č E B I B I L A J A Z P R E D S E D N I C A
K R A J E V N E S K U P N O S T I

Poskrbela bi za reguliranje poplavljenih površin. Zgradili bi še kakšen nov most in asfaltirali še ceste v manjše kraje.

Damjana Bartolj, 6. razred

Če bi bila jaz predsednica krajevne skupnosti, bi imeli v vsaki vasi gugalnice, vrtiljake in še kaj za veselje otrok.

Mateja Bizjak, 5. razred

Predsednik krajevne skupnosti ima veliko dolžnosti in odgovornosti.

Če bi bila jaz predsednik krajevne skupnosti, bi še nekatere ceste v naši krajevni skupnosti asfaltirali. Po možnosti bi skozi Šentrupert stekla železnica. Organizirala bi boljšo razsvetljavo in gradnjo nove tovarne, da bi se zaposlilo veliko mladih. Tudi oddaljeni kraji bi radi imeli asfaltirane ceste. Tisti, ki živijo na samem, težko posipavajo makadamske ceste. Vem, da delo predsednika krajevne skupnosti ni lahko in ne more izpolnjevati vsem krajanom nešteto želja.

Danica Cugelj, 3. razred

Če bi bila jaz predsednica, bi zgradili veliko igrišč za otroke.

Janja Gorenc, 5. razred

Prizadevali bi si, da bi čimbolj napredovali. Dobro bi bilo zgraditi še kakšen industrijski obrat. Če bi se le dalo, bi skozi kraj napeljala železnico, ker imajo do železniške postaje predaleč tisti, ki se vozijo v službo in v šolo izven našega kraja.

Bari Rugelj, 3. razred

Omogočila bi napeljavo telefona v tiste kraje, kjer ga še potrebujejo. Asfaltirali bi še nekaj cest. Prepovedala bi odmetavati odpadke v potoke.

Krajane bi prepričala, naj glasujejo za podaljšanje samoprispevka. Večkrat bi organizirala sestanke, na katerih bi se dogovorili, kaj vse je treba še narediti. Marjeta Uršič, 5. razred

Če bi bila jaz predsednica krajevne skupnosti, bi naredila vse tako, da bi bilo vsem prav. Vsi bi držali skupaj in tako bi lahko premagali vse težave.

Melita Zupančič, 6. raz.

O ČEM SE DOGOVARJAJO
NA SESTANKIH SVETA KS

Moj oče je član sveta krajevne skupnosti. Vprašala sem ga, o čem se člani sveta pogovarjajo na sestankih. Tole mi je povedal:

"Dogovarjamo se o najnujnejših potrebah, ki bremenijo krajevno skupnost. Velik problem je, kako bi najceneje uredili in vzdrževali krajevne ceste in poti. Za te gre veliko denarja. Druge največje težave pa so z vodo. V sušnih obdobjih je kapaciteta vodovoda Šentrupert premajhna in so hribovske vasi mnogokrat dalj časa brez vode. V zadnjem času pripravljamo referendum za podaljšanje krajevnega samoprispevka. Če bo referendum uspel, bomo lahko uresničili več načrtov. Od sedanjega samoprispevka so vsi krajanj kaj dobili."

Marjeta Uršič, 5. razred

TUDI UČENCI VOZAČI SI ŽELIMO,
DA BI REFERENDUM USPEL

Učenci iz bolj oddaljenih krajev se vozimo v šolo s kombibusom. Kombibus je večkrat pokvarjen, zato moramo vozači pešačiti. Pokvari se tudi zaradi slabe ceste. Ceste vzdržuje krajevna skupnost. Ker je v krajevni skupnosti veliko cest, je za vzdrževanje potrebno veliko denarja. Če referendum za podaljšanje samoprispevka ne bo uspel, bodo morali vaščani sami vzdrževati ceste.

Želimo si, da bi se vozili s kombibusom po dobrih cestah, zato upamo, da bo referendum za podaljšanje samoprispevka uspel.

Melita Gole, 5. razred

Vesna Kregelj, 7. razred

ALI STE ZA PODALJŠANJE
SAMOPRISPEVKA?
KAJ OD NJEGA PRIČAKUJETE?

Seveda sem za podaljšanje samoprispevka. Če bo referendum uspel, bo denar od samoprispevka namenjen za zaščito že asfaltiranih cest. Z novim samoprispevkom bodo spet vsi vaški odbori dobili del denarja, s katerim bodo lahko popravili mostove, uredili kanalizacijo, izboljšali vodovod. Del tega denarja bodo lahko združili tudi na nabavo kmetijske mehanizacije, če bo takšno akcijo podprlo več vaških odborov.

inž. Bartolj, Bistrica

Sem za podaljšanje samoprispevka. Verjetno bodo največ denarja porabili za urejanje cest, ki jih je v naši krajevni skupnosti zelo veliko.

Vera Bartolj, Vrh

Smo za samoprispevek, saj le tako lahko pričakujemo v krajevni skupnosti boljšo ureditev cest, vodovoda, pokopališča in še kaj.

Bizjakovi, Rakovnik

Od nas samih je odvisen razvoj in napredek posameznih vasi v krajevni skupnosti, zato želim, da bi referendum za podaljšanje samoprispevka uspel. Krajevna skupnost ima veliko načrtov in vem, da bodo sredstva, pridobljena s samoprispevkom, preudarno uporabili.

Marija Brezovar, Šentrupert

S samoprispevkom smo zadovoljni, kajti brez njega ne bi mogli asfaltirati toliko cest, narediti telefonskih priključkov, urediti javne razsvetljave. Samoprispevek je v naši krajevni skupnosti nujen. Z denarjem, ki ga bomo tako zbrali, bomo lahko naredili še marsikaj koristnega za našo krajevno skupnost.

Cugljevi, Vrh

Sem za podaljšanje samoprispevka. Od prejšnjega smo dobili telefon, zdaj pa spet pričakujemo napredek v naši vasi.

Marjan Gorenc, Hrastno

Smo za podaljšanje samoprispevka. Pričakujemo ureditev mrliške vežice, dobro vzdrževanje vseh cest v krajevni skupnosti, rabili pa bi tudi boljšo trgovino.

Kostanjevčevi, Prelesje

Smo za podaljšanje samoprispevka. Želimo, da bi regulirali potok Bistrico, ker odnaša rodovitno zemljo.

družina Kumer, Draga

Že precej časa dajemo delovni ljudje naše krajevne skupnosti del svojega dohodka za samoprispevek. Tako še bolj prispevamo k napredku našega kraja. Vsi ugotavljamo, da je v teh letih naš kraj res napredoval. Če hočemo, da ne bomo v razvoju obstali, potem moramo biti za podaljšanje samoprispevka. Torej, jaz sem za.

Težko bi rekla, kaj pričakujem od samoprispevka. Če ne bo program del preobširen, če bodo naloge pravilno izbrane, potem bomo gotovo vsi zadovoljni. Vsem ljudem pa je težko ugoditi. Upam pa, da se bo našel kakšen dinar tudi za športno igrišče, ki se ga najmlajši najbolj veselijo.

Marjanca Ogrinc, Šentrupert

Za podaljšanje samoprispevka sva. Z zbranim denarjem naj bi še naprej urejali ceste. Potrebno bi bilo zgraditi mrliško vežico. So pa še druge potrebe, za katere bi zbrani denar prav prišel.

Mici in Janez Peterlin,
Prelesje

Sem, pod pogojem, da bi tudi cesto, ki pelje iz Škrljevega proti zaselku Maček, uredili tako, kot so jo proti Zaloki, saj je cesta po vsakem dežju ali nalivu polna jam in velikih luž.

Andrej Rugelj, Okrog

Sem za podaljšanje. Od zbranega denarja bi imela naša krajevna skupnost korist. Popravili bomo lahko ceste, mostove, skrbeli za vodovod in še kaj. Naši kraji se bodo lahko razvijali. Podaljšanje samoprispevka nam bo koristilo.

Vinko Tomažin, Draga

Sem za samoprispevek. Želim, da bi z zbranim denarjem naredili prevleko po asfaltiranih cestah, da se ne bo začel asfalt uničevati.

Dragica Tratar, Draga

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO OSNOVNE ŠOLE DR. PAVLA LUNAČKA
ŠENTRUPERT

Šolsko leto 1985/86

Leto: XVI., številka 1

Uredniški odbor: člani novinarskega krožka: Barica Rugelj,
Janez Kotar, Alenka Tratar, Mateja Bizjak
in Maja Ogrinc

Mentorji: Mojca Slak, Danica in Jože Zupan

Razmnožila: Stanovanjska zadruga Šentrupert

Naklada: 650 izvodov

P R E P R O S T E B E S E D E

GLASILO OSNOVNE ŠOLE DR. PAVLA LUNAČKA
ŠENTRUPERT

Šolsko leto 1985/86

Leto: XVI., številka 1

Uredniški odbor: člani novinarskega krožka: Barica Rugelj,
Janez Kotar, Alenka Tratar, Mateja Bizjak
in Maja Ogrinc

Mentorji: Mojca Slak, Danica in Jože Zupan

Razmnožila: Stanovanjska zadruga Šentrupert

in Maĵa Ĝardin

Mentorj: Moĵas Blak, Panico in Ĵoĝe Ĵoson

Razmoŝija: Stanovanjaka sadruka Ĵestruant

Naklaba: 650 Ĵavodov

PREPOSTE B E R D U

GLASLO ORNOVNE SOLE DR. PAVLA LUNAČKA

ĴENTRUBERT

Ĵolako Ĵato 1927/28

Ĵato XVII, Ĵtevilna 1

Uredniski odbor: Ĵiani novinarkego Ĵoska: Panico Ĵugelj, Ĵames Ĵosar, Alanke Ĵatnar, Maĵeja Blak

Mentorj: Moĵas Blak, Panico in Ĵoĝe Ĵoson

Razmoŝija: Stanovanjaka sadruka Ĵestruant

PREPOSTE B E R D U

GLASLO ORNOVNE SOLE DR. PAVLA LUNAČKA

ĴENTRUBERT

Ĵolako Ĵato 1927/28

Ĵato XVII, Ĵtevilna 1

Uredniski odbor: Ĵiani novinarkego Ĵoska: Panico Ĵugelj, Ĵames Ĵosar, Alanke Ĵatnar, Maĵeja Blak

Mentorj: Moĵas Blak, Panico in Ĵoĝe Ĵoson

